

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/209/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5616201493
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5616201493.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a JUDr. Gabriely Veselovej, v právnej veci žalobcu: Ing. O. Y., nar. XX. 5. XXXX, bytom L. M., O., V. XXX/XX, zastúpeného JUDr. Ladislavom Potockým, advokátom, so sídlom v J., M. XX, proti žalovanej: Mgr. V. O., nar. XX. 2. XXXX, bytom L. M., O., V. XXX/XX, zastúpenej splnomocneným zástupcom Nechala & Co. s. r. o., so sídlom Bratislava, Panenská 23, IČO: 36 868 604, v spore o zrušenie uznesenia o schválení súdneho zmieru, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 10C/51/2016-121 zo dňa 11.10.2017, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej voči žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č.k. 10C/51/2016-121 zo dňa 11.10.2017 zamietol žalobu v spore o zrušenie uznesenia o schválení súdneho zmieru. Žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca podanou žalobou sa domáhal voči žalovanej zrušenia uznesenia tamojšieho súdu č.k. 7C/191/2014-79, ktorým bol schválený súdny mier, ako aj náhrady trov konania. V žalobe uviedol, že uznesením okresnej prokuratúry zo dňa 20. 9. 2013, sp. zn. 1Pv/458/2012/5505, bolo voči nemu trestné stíhanie zastavené, nakoľko nebol v čase činu pre nepríčetnosť trestne zodpovedný. Trestné stíhanie proti žalobcovi bolo začaté za prečiny ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona a nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona. Z dôkazov, ktoré boli vykonané v trestnom konaní vyplynulo, že jeho ovládacie a rozpoznávacie schopnosti boli prakticky vymiznuté, a preto nemôže nielen trestnoprávnu, ale aj občianskoprávnu zodpovednosť za náhradu škody

Súd prvej inštancie z obsahu pripojeného spisu tamojšieho súdu sp.zn. 7C/191/2014 a pripojeného spisu Okresného riaditeľstva PZ Liptovský Mikuláš ČVS: ORP-860/00-LM-2012 mal preukázané, že žalovaná v procesnom postavení žalobkyne podala 30.7.2014 proti žalobcovi v procesnom postavení žalovaného na Okresnom súde Liptovský Mikuláš žalobu o náhradu škody spôsobenej na zdraví vo výške 11.948,- eur, ktorú jej mal spôsobiť žalobca 9.8.2012 tým, že ju fyzicky napadol tak, že vo dvore rodinného domu M. A. ku nej pribehol, chytil ju za vlasy, zhodil ju na zem dozadu na kamene a udrel ju do tváre v oblasti úst a následne na to ju začal kopať do brucha, ďalej ju kopal do oblasti chrbta a v útoku prestal až potom, ako na neho začal kričať M. I., ktorý v tom čase pracoval na dome u M. A., následne utiekol na svoj pozemok za bránu, odkiaľ vykrikoval, že ju zabije. Ku podanej žalobe žalovaná

pripojila ambulantnú správu z vyšetrenia zo dňa 9.8.2012, následne bola vyšetrená dňa 10.8.2012 so záverom „stav po napadnutí druhou osobou“, dňa 22.8.2012 z dôvodu zhoršenia bolesti brušnej dutiny. Psyhiatrička konštatovala záver „akútna reakcia na stres“. Podľa správy psyhiatričky zo dňa 13.8.2012 žalovaná trpela na akútnu stresovú poruchu a podľa lekárskeho posudku vydaného dňa 12.12.2013 MUDr. K. A. a MUDr. P. M., psyhiatričkami, utrpela žalovaná 9.8.2012 v dôsledku fyzického nečakaného útoku a psychickej traumy postraumatickú stresovú poruchu, ktorá sa prejavovala pretrvávajúcimi obavami z procesu psychickej traumy, ktorú ohodnotili na 650 bodov. Žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyzvala žalobcu na náhradu spôsobenej škody vo výške 11.947,- eur. Pred otvorením pojednávania dňa 11.11.2015 strany sporu uzavreli súdny zmier, v ktorom sa žalobca (v procesnom postavení žalovaného) zaviazal zaplatiť žalovanej (v procesnom postavení žalobkyne) sumu 10.000,- eur do 11.12.2015. Uznesením zo dňa 11.11.2015 súd účastníkmi konania uzavretý zmier schválil. Podľa odôvodnenia uznesenia sa uzatvorený zmier nepriechil zákonu. Súd poukázal tiež na to, že hoci je viazaný vždy rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin, musí vychádzať aj z iných rozhodnutí vynesených v trestnom konaní a dbať, aby sa s nimi nedostal do rozporu. Preto nemohol nechať bez povšimnutia rozhodnutie o zastavení trestného stíhania. Zastaviť trestné stíhanie v zmysle § 215 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku bolo možné až vtedy, keď sa zistilo, že stíhaný skutok sa stal, spĺňa znaky trestného činu a spáchal ho obvinený, ktorý však pre nepríčetnosť nebol trestne zodpovedný. Rozhodnutie, vydané v právoplatne skončenom prípravnom konaní dokazuje, že ku škode na zdraví žalobkyne došlo v dôsledku správania sa žalovaného a skutok naplnil znaky trestného činu. Zastavenie trestného stíhania by zakladalo zodpovednosť za škodu spôsobenú osobou postihnutou duševnou poruchou v zmysle § 422 ods. 1 Občianskeho zákonníka spoločne a nerozdielne s tým, kto je povinný vykonávať nad takouto osobou dohľad, ak je osoba postihnutá duševnou poruchou schopná ovládnuť svoje konanie a posúdiť jeho následky. Pokiaľ tomu tak nie je, zodpovedal by za škodu ten, kto je povinný vykonávať dohľad. V čase spáchania skutku žalovaný nebol schopný ovládnuť svoje konanie, pričom osoba, ktorá by mala povinnosť nad ním vykonávať dohľad, určená nebola. Zákon ale v tomto prípade vo všeobecnosti nemožno vykladať tak, že neexistuje osoba zodpovedná za žalovaným spôsobenú škodu, ale nakoľko takýto výklad by bol v rozpore s dobrými mravmi vo vzťahu k osobám poškodených, ktoré škodu utrpeli. Preto súd ustálil, že za spôsobenú škodu z hľadiska občiansko-právneho zodpovedá žalovaný v plnom rozsahu. V odôvodnení uznesenia tiež uviedol, že žalovaný chápal zmysel súdneho konania, bol poučený o svojich právach a povinnostiach z procesno-právneho hľadiska, v celom konaní bol zastúpený advokátom, súhlasil s uzatvorením súdneho zmiere. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 14.12.2015.

Žalobca odôvodňoval zrušenie uznesenia o schválení súdneho zmiere absenciou vôle súdny zmier uzavrieť, neexistenciou zodpovednostného právneho vzťahu vzhľadom na zákonné ustanovenie § 422 ods. 1 Občianskeho zákonníka a samotnou výškou škody, ktorá mala byť spôsobená žalovanej. Pokiaľ išlo o výšku škody, súd prvej inštancie poukázal na to, že dojednaná suma náhrady škody v súdnom zmiere nebola v rozpore s listinnými dôkazmi (lekárske posudky) a znaleckými posudkami, ktoré sú súčasťou súdneho spisu a vyšetrovacieho spisu. Navyše v spore o zrušenie uznesenia o schválení súdneho zmiere súdu neprislúcha preskúmať, či výška plnenia, ktoré si strany sporu dojednali v zmiere úplne a presne zodpovedá zákonným ustanoveniam o výške bolestného a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Neplatnosť súdneho zmiere podľa hmotného práva preto nemôže byť spôsobená tým, že výška dojednanej náhrady škody na zdraví striktné a úplne nesleduje úpravu výšky náhrady škody vrátane bodového ohodnotenia v zmysle § 444 a nasl. Občianskeho zákonníka v spojení s ustanoveniami zák. č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia v znení neskorších predpisov. Žalobca rovnako neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal absenciu vôle uzavrieť súdny zmier. Zo zápisnice o pojednávaní v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/191/2014 ako aj z výsluchu žalovanej mal súd preukázané, že pojednávanie bolo prerušené práve za účelom dojednania dohody (zmiere) medzi účastníkmi konania pri jednaní pred pojednávacou miestnosťou, žalobca komunikoval so svojou právnu zástupkyňou a následne na súdnom pojednávaní vyjadril s uzavretím súdneho zmiere súhlas, hoci aj (čo potvrdila aj žalovaná) výšku dojednaného plnenia považoval za vysokú. Uvedená skutočnosť nepreukazuje, že vôľou žalobcu nebolo súdny zmier uzavrieť. Naopak uvedená skutočnosť preukazuje, že žalobca si bol vedomý výšky dojednaného plnenia, na úhradu ktorého v prospech žalovanej sa v uzavretom súdnom zmiere zaviazal. Žalobca bol s obsahom súdneho zmiere riadne a opakovane oboznámený, a to keď bolo konštatované, ako bol súdny zmier dojednaný a následne pri vyhlasovaní uznesenia o jeho schválení súdom. Žalobca navyše uzavretie dohody (súdneho zmiere) písomne potvrdil, čo je taktiež zaprotokolované v zápisnici o súdnom pojednávaní, pričom písomné vyhotovenie súdneho zmiere je prílohou zápisnice zo súdneho pojednávania. Preto pokiaľ žalobca tvrdil, že písomné vyhotovenie súdneho zmiere si pred

podpisom neprečítal, nepreukazuje to, vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti dojednávania, uzavretia a schválenia súdneho zmiernu, absenciu vôle uzavrieť súdny zmier.

Súd prvej inštancie nemal preukázanú neplatnosť uzavretého súdneho zmiernu ani z dôvodu žalobcom tvrdenej rozpornosti so zákonom (§ 422 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Podľa tohto zákonného ustanovenia, ten, kto je postihnutý duševnou poruchou, zodpovedá za škodu ním spôsobenú, ak je schopný ovládnuť svoje konanie a posúdiť jeho následky, a to spoločne a nerozdielne s osobou, ktorá je povinná vykonávať nad ním dohľad. Ak ten, kto spôsobí škodu, pre duševnú poruchu nie je schopný ovládnuť svoje konanie alebo posúdiť jeho následky, zodpovedá za škodu ten, kto je povinný vykonávať nad ním dohľad. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že v čase spáchania skutku boli ovládacie schopnosti žalobcu znížené v miere podstatnej, až na hranici vymiznutia, rozpoznávacie schopnosti boli znížené v miere nepodstatnej až podstatnej, podľa znalcov sa možno prikloniť až k miere podstatného zníženia. Rovnako nebolo medzi stranami sporné, že v čase spáchania skutku neexistovala osoba, ktorá by bola povinná nad žalobcom vykonávať dohľad. Súd v uznesení o schválení súdneho zmiernu uvedenú skutočnosť skonštatoval a súčasne ustálil občiansko-právnu zodpovednosť žalobcu za spôsobenú škodu, s poukazom na skutočnosť, že zákon vo všeobecnosti nemožno vykladať tak, že neexistuje osoba zodpovedá za žalobcom spôsobenú škodu, nakoľko takýto výklad by bol v rozpore s dobrými mravmi vo vzťahu k osobám poškodeným, ktoré škodu utrpeli. Súd preto cez korektív dobrých mravov ustálil občiansko-právnu zodpovednosť žalobcu za škodu spôsobenú žalovanej. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca v spore neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že súdny zmier, ktorý uzavrel so žalovanou v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/191/2014 je podľa hmotného práva neplatný, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Vytýkal súdu prvej inštancie, že odôvodnenie rozhodnutia je rozporuplné a nepreskúmateľné. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Požiadavka riadneho odôvodnenia rozsudku je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu za podmienky dodržania zásady rovnosti strán. K spravodlivému rozhodovaniu vo veci je potrebné si uvedomiť základ - obsah predmetu tohto konania, ktorý je daný v žalobe a je ním zrušenie uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 11. novembra 2015 pod sp. zn. 7C/191/2014-78. Predmetom napadnutého rozhodnutia týmto odvolaním je žaloba o zrušenie súdneho zmiernu z dôvodu, že zmier je neplatný podľa hmotného práva. V uvedenej veci je treba podľa odvolateľa vychádzať zo zistenia, či pri uzavieraní súdneho zmiernu boli splnené všetky predpoklady vzniku všeobecnej zodpovednosti v zmysle ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti, škodou a zavinenie. Ako v priebehu konania pod sp. zn. 7C/191/2014 tak aj v tomto konaní bolo treba vychádzať predovšetkým z uznesenia Okresnej prokuratúry v Liptovskom Mikuláši zo dňa 20.9.2013 sp. zn. 1Pv 458/2012/5505, ktorým bolo trestné stíhanie voči Ing. O. Y. zastavené, a teda nebola preukázaná ani trestnosť uvedeného skutku v pôvodnej žalobe. Tým, že trestné stíhanie bolo voči Ing. O. Y. zastavené, nie sú splnené dôležité atribúty pre posúdenie vzniknutej škody, a to porušenie právnej povinnosti Ing. Y., jeho zavinenie a príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou. Pokiaľ prvoinštančný súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že sa vysporiadal so všetkými atribútmi vzniku zodpovednostného právneho vzťahu, tak tomu tak nie je, pretože celé rozhodnutie má charakter iba popisný. Z celej citácie napadnutého rozsudku vyplýva, že súd porušil zásadu rovnosti účastníkov, keď sa zjavne zaoberal iba obranou žalovanej, keď napokon ešte uviedol, že je daná občiansko-právna zodpovednosť žalobcu za spôsobenú škodu s poukazom na skutočnosť, že zákon vo všeobecnosti nemožno vykladať tak, že neexistuje osoba zodpovedná za žalobcom spôsobenú škodu, nakoľko takýto výklad by bol v rozpore s dobrými mravmi vo vzťahu k osobám poškodeným, ktoré škodu utrpeli (nie je zrejmé, z akého dôvodu sa uvádzajú osoby poškodené v množnom čísle, keď poškodenou sa cíti iba jedna osoba - žalovaná). Súd tiež uvádza, že cez korektív dobrých mravov ustálil občiansko-právnu zodpovednosť žalobcu za škodu spôsobenú žalovanej. Tzv. dobré mravy, na ktoré poukazuje procesný súd, tieto je možné síce právne použiť, a to podľa ust. § 3 Občianskeho zákonníka, ale iba v takom prípade, ak v zákone niet primeraného zákonného ustanovenia, ktoré by daný prípad riešilo. Občiansky zákonník pojem dobrých mravov nevymedzuje a dobré mravy sami o sebe netvorí súčasť systému právnych noriem. Pokiaľ ide o náhradu škody, legislatíva v ust. § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka rozsiahlo rieši otázku zodpovednosti za škodu, z dôvodu ktorého použitie tzv. dobrých mravov je neopodstatnené a je preukázaním „pomoci prvoinštančného súdu

žalovanej“ a preukázaním nerovnakého prístupu k vyhodnoteniu predmetu konania daného žalobou o zrušení uznesenia o schválení súdneho zmiernu. Podľa odvolateľa z celého rozsudku vyplýva nerovnaký prístup súdu k účastníkom konania. Prvostupňový súd porušil zásadu rovnosti účastníkov, keď prihliadal bezvýhradne len na tvrdenie žalovanej a obrana žalobcu zostala nepovšimnutá, resp. sa s ňou súd vôbec nevysporiadal. S poukazom na uvedené navrhol rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť na nové konanie.

3. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadrila žalovaná. Uviedla, že sa súd v rozsudku vysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré v danom prípade existovali a ktoré boli podstatné a právne významné. To, že sa konajúci súd nestotožnil s názorom žalobcu a svoje stanovisko v rozsudku riadne argumentačne podoprel, nemôže to apriori znamenať, ako to naznačuje žalobca, že je odôvodnenie rozsudku rozporuplné a nepreskúmateľné. Konajúci súd postupoval v súlade s právnymi predpismi, rozhodol správne a rozsudok je vyhotovený so všetkými náležitosťami. Žalobca v odvolaní opakuje svoje argumenty, prečo by mal súd zrušiť súdny zmiernu, pričom žalobca nevyvrátil žiadnymi relevantnými argumentmi názor súdu uvedený v odôvodnení rozsudku. Pokiaľ žalobca namieta porušenie zásady rovnosti účastníkov konania, resp. nerovný prístup súdu k účastníkom konania, s týmto odvolacím dôvodom žalovaná nesúhlasí a v tejto súvislosti poukazuje na obsah vyjadrenia žalovanej zo dňa 1.8.2017, v zmysle ktorého navrhla žalobu zamietnuť, avšak súd tak neurobil, naopak prezentoval úplne opačný názor s vlastnými argumentmi, prečo ostali účinky podania žaloby zachované aj po 1.7.2016. V konaní bolo preukázané, že žalobca sa spolupodieľal na tvorbe obsahu zmiernu, evidentne ho chcel uzavrieť a s dohodnutým zmiernu súhlasila aj žalovaná. Žalobca si je vedomý toho, že útočil na žalovanú 9.8.2012, fyzicky ju napadol (žalovaná mala v tom čase 67 rokov). Z lekárskeho správ a posudkov je zrejmé, že jej ublížil na zdraví, spôsobil zranenia, dlhodobú práceneschopnosť a ďalšie stavy opísané v lekárskeho správach a posudkoch, keď nepochybne aj v súčasnosti má traumy. Žalobca napriek tomu úplne zjavne neprejavil žiadny náznak ľútosti a považuje za úplne prirodzené to, že za svoje odsúdenia hodné konanie vykonané surovým a násilným spôsobom s trýznivými následkami na žalovanú, nemá niest' vôbec žiadnu zodpovednosť. Nijakým spôsobom tiež žalobca nevysvetlil a už vôbec negarantoval, že sa taký útok nemôže v budúcnosti opakovať a akú prevenciu v danej veci vykonal. To, že sa nič také doteraz nezopakovalo, je len následok toho, že žalovaná v strachu zo zopakovania tejto situácie sa vyhýba akýmkoľvek potenciálnym stretom so žalobcom, čo jej sťažuje bežný život a vytvára obmedzenia jej a nie útočníkovi. Podania žalobcu považuje za účelové s cieľom vyhnúť sa výkonu uznesenia o riadnom schválení zmiernu, pričom zmiernu dohodnutá suma je úplne v súlade s lekárskeho posudkami a správami, ktoré aj tak nie v úplnej miere zohľadňujú utrpenie obeť útoku. Preto navrhla rozsudok prvostupňového súdu potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

4. Krajský súd ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojitosti s ust. § 219 ods. 1, 3 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

5. Podľa ust. § 387 ods. 1,2,3 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

6. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, celého spisového materiálu a vyhodnotení toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania strany sporu konštatuje, že súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 387 ods. 2 CSP, keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám

kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

7. S rozhodnutím súdu prvej inštancie, právnym posúdením veci ako aj s odôvodnením rozsudku sa odvolací súd plne stotožnil a v zmysle § 387 ods. 2 CSP na tento poukazuje. Odvolateľ neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijať právne závery. Súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní a na ktoré poukazoval odvolateľ aj v priebehu prvostupňového konania, preto odvolací súd nepovažoval odvolanie žalobcu za dôvodné.

8. Tvrdenia uvádzané žalobcom v podanom odvolaní odvolací súd považoval vyslovene za účelové, v príkrom rozpore so zisteným skutkovým stavom. Žalobca totiž aj v odvolacom konaní zotrval na svojom tvrdení, že u neho absentovala vôľa uzavrieť súdny zmier, a že vo vzťahu k nemu neexistoval zodpovednostný právny vzťah vzhľadom na ust. § 422 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Toto jeho tvrdenie bolo v rámci prvostupňového konania vyvrátené, keď súd mal nepochybne zo zápisnice o pojednávaní v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/191/2014 preukázané, že toto pojednávanie bolo prerušené práve za účelom dojednania dohody - zmiernosti medzi účastníkmi konania, keď pri jednaní pred pojednávacou miestnosťou žalobca riadne komunikoval so svojou právnou zástupkyňou a následne na súdnom pojednávaní vyjadril súhlas s uzavretím súdneho zmiernosti. Uvedená skutočnosť preukázala, že vôľou žalobcu bolo súdny zmier uzavrieť. Ako vyplynulo z preskúmaného spisového materiálu žalobca bol s obsahom súdneho zmiernosti riadne a opakovane oboznámený, a to keď bolo konštatované ako bol súdny zmier dojednaný a následne pri vyhlasovaní uznesenia o jeho schválení súdom. Navyše žalobca uzavretie súdneho zmiernosti písomne potvrdil, čo je zaprotokolované v zápisnici o súdnom pojednávaní. Z uvedeného nevyplývalo, že by predmetný právny úkon - uzavretie súdneho zmiernosti nebolo urobené slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne.

9. Odvolací súd nemohol prisvedčiť argumentom odvolateľa ani v tom smere, pokiaľ tento vyčítal prvostupňovému súdu, že porušil zásadu rovnosti účastníkov, keď sa mal zjavne zaoberať iba obranou žalovanej. Odvolací súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj celého priebehu konania pred súdom prvej inštancie nezistil v procedúre pojednania veci (vo vedení sporu) odvolateľom vytýkaný nedostatok. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodoval v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (sp. zn. IV.ÚS 252/04 a sp. zn. I.ÚS 50/04).

10. Odvolací súd riadiac sa vyššie uvedeným preto rozsudok súdu prvej inštancie vrátane rovnako vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP, pričom v odvolacom konaní úspešnej žalovanej voči neúspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci.

12. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)